

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 552/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. H., B., zastúpeného advokátkou JUDr. K. A., K., vo veci *namietaného* porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 11 C 77/2011 z 25. septembra 2012 v spojení s opravným uznesením z 26. novembra 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 59/2013 z 25. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2013 doručená sťažnosť Ing. M. H., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci *namietaného* porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 77/2011 z 25. septembra 2012 v spojení s opravným uznesením z 26. novembra 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 59/2013 z 25. júna 2013.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že od 1. septembra 1988 bol v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, ale na základe služobného hodnotenia príslušníka Policajného zboru z 27. decembra 1999 (ďalej len „služobné hodnotenie“) so záverom, že je nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe, bol zo služobného pomeru prepustený personálnym rozkazom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v K. č. 355 z 26. júna 2000 (ďalej len „personálny rozkaz“). Sťažovateľ uviedol, že proti služobnému hodnoteniu a personálnemu rozkazu sa bránil, avšak neúspešne. V tejto súvislosti uviedol že aj správnu žalobou sa domáhal preskúmania rozhodnutia riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v K. č. p. KRP-15/VO-2000 z 21. februára 2000, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie proti služobnému hodnoteniu. Podľa vyjadrenia sťažovateľa krajský súd uznesením č. k. 6 S 105/2007-121 zo 6. decembra 2007 konanie zastavil z dôvodu, že žaloba bola podaná oneskorene. Na základe jeho odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Sžo 14/2008 z 31. januára 2006 rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že žalobou o ochranu osobnosti doručenou okresnému súdu 9. augusta 2011 sa domáhal ochrany svojich práv, pretože bol toho názoru, že *„postupom príslušných orgánov v rámci jeho služobného hodnotenia ako príslušníka Policajného zboru, s následným prepustením zo služobného pomeru, došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv Sťažovateľa spätých s jeho menom, k značnému zníženiu jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a zároveň fakticky k znemožneniu akéhokoľvek jeho ďalšieho profesijného uplatnenia v odbore, v ktorom dlhodobo pôsobil a v budúcnosti chcel napredovať, o čom svedčí aj úspešná snaha Sťažovateľa o rozširovanie a prehlbovanie vzdelania v predmetnej oblasti“*.

Sťažovateľ ďalej argumentoval takto:

„Predmetné služobné hodnotenie zo dňa 27. 12. 1999 so záverom o nespôsobilosti Sťažovateľa zastávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe bolo z dôvodov vyššie uvedených výsledkom postupu, pri ktorom:

- Sťažovateľovi nebola daná akákoľvek relevantná možnosť prezentovať a obhájiť argumenty svedčiace v jeho prospech

- bezdôvodne sa prezúmovala zodpovednosť Sťažovateľa za skutok, ktorý v tom čase nebol riadnym spôsobom (s právoplatným výsledkom) vyšetrený

- žiadnym spôsobom nebolo zohľadnené jeho predchádzajúce dlhoročné svedomité plnenie služobných povinností a dodržiavanie služobnej disciplíny

- sťažovateľovi bolo v konečnom dôsledku znemožnené akékoľvek ďalšie profesijné uplatnenie v odbore, v ktorom dlhodobo pôsobil a v budúcnosti chcel napredovať.

Z vyššie uvedených dôvodov Sťažovateľ podal žalobu na ochranu osobnosti, nakoľko má za to, že postupom príslušných orgánov, ktorý viedol k jeho prepusteniu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR, došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv spätých s jeho menom a k značnému zníženiu jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti.“

O žalobe sťažovateľa rozhodol okresný súd tak, že ju rozsudkom sp. zn. 11 C 77/2011 z 25. septembra 2012 ako nedôvodnú zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 59/2013-161 z 25. júna 2013 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. V tejto súvislosti sťažovateľ vyslovil tento názor: *„... konajúce súdy sa nevenovali podstate prejednávanej veci, a to Sťažovateľom tvrdenému neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, ku ktorému došlo zo strany žalovaného v procese služobného hodnotenia a následného prepustenia Sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru... Sťažovateľ sa v konaní pred všeobecnými súdmi nedomáhal revízie rozhodnutí žalovaného, ktoré sú ako právoplatné konečné, ale žiadal o priznanie satisfakcie za ujmu, ktorú na svojich osobnostných právach v dôsledku prístupu a nerešpektovania jeho právnym poriadkom priznaných práv zo strany žalovaného objektívne utrpel...“*

Sťažovateľ vyslovil názor, že okresný súd a krajský súd sa vyhli podstate sporu, keď nepreskúmali rozhodnutia žalovaného z dôvodu nedostatku svojej právomoci a v konaní o ochranu osobnosti nevyhoveli jeho návrhu, ktorým okrem iného žiadal, aby okresný súd „uložil žalovanému povinnosť v písomnom ospravedlnení výslovne uviesť, že záver služobného hodnotenia zo dňa 27. 12. 1999 o nespôsobilosti žalobcu (Sťažovateľa) vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe a naň nadväzujúci personálny rozkaz o prepustení žalobcu (Sťažovateľa) zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky zo dňa 26. 06. 2000, nie je vzhľadom na neoprávnený zásah do osobnostných práv Sťažovateľa prekážkou jeho ďalšieho možného služobného uplatnenia v ozbrojených zložkách“. Podľa sťažovateľa nepreskúmaním týchto rozhodnutí žalovaného v uvedenom type konania obidva súdy „fakticky odmietli reálne naplnenie práva Sťažovateľa na spravodlivý proces“.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa súdy mohli v konaní o ochranu osobnosti vykonať aj ďalšie dôkazy, ktoré by potvrdili jeho argumenty o zásahu do jeho osobnostných práv, ale tieto vykonať odmietli. Sťažovateľ vyslovil presvedčenie, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je rozporuplné, aj pokiaľ ide o obsah výsluchov svedkov vypočutých v tejto veci. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ rozsudky oboch súdov označil za tendenčné, účelové a arbitrárne a ako také, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR Rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 11 C/77/2011-128 zo dňa 25. septembra 2012 a Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co/59/2013-161 zo dňa 25. júna 2013 porušené bolo.

2. Základné právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 11 C/77/2011-128 zo dňa 25. septembra 2012 a Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co/59/2013-161 zo dňa 25. júna 2013 porušené bolo.

3. *Rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 11 C/77/2011-128 zo dňa 25. septembra 2012 a Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co/59/2013-161 zo dňa 25. júna 2013 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.*

4. *Krajský súd v Košiciach je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie Sťažovateľovi vo výške 1000,- eur (slovom tisíc eur) na účet Sťažovateľa.*

5. *Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu na účet Sťažovateľa.“*

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 77/2011 z 25. septembra 2012 v spojení s opravným uznesením z 26. novembra 2012

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, I. ÚS 447/2012).

Vzhľadom na to, že na preskúmanie rozhodnutia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský (odvolací) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 59/2013 z 25. júna 2013

V súvislosti s týmito námietkami sťažovateľa ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa žalobou o ochranu osobnosti doručenou okresnému súdu 9. augusta 2011 domáhal voči

žalovanému ochrany svojich práv. Podľa jeho názoru došlo k zásahu do jeho osobnostných práv spojených s jeho menom, občianskou a ľudskou dôstojnosťou, a to v súvislosti s vypracovaným služobným hodnotením, na základe ktorého bol následne prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe. Okrem toho sťažovateľ žiadal, aby okresný súd uložil žalovanému povinnosť písomne sa mu ospravedlniť a povinnosť odstrániť neoprávnený zásah takým spôsobom, že v písomnom ospravedlnení uvedie, že závery služobného hodnotenia a následného personálneho rozkazu nie sú prekážkou jeho ďalšieho uplatnenia v štátnej službe podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“).

O žalobe sťažovateľa rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 77/2011 z 25. septembra 2012 v spojení s opravným uznesením z 26. novembra 2012 tak, že ju zamietol. Okresný súd vykonal dokazovanie výsluchmi účastníkov konania, svedkov a listinnými dôkazmi a dospel k záveru, že sťažovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by služobným hodnotením a následným personálnym rozkazom bolo zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti. Okresný súd ďalej dôvodil tým, že tieto rozhodnutia sú právoplatné a v tomto konaní nemá právomoc preskúmavať ich zákonnosť. V tejto súvislosti dodal, že ak by vyhovel žalobe sťažovateľa a vyslovil by, že závery služobného hodnotenia a personálneho rozkazu nie sú prekážkou jeho ďalšieho uplatnenia podľa zákona o štátnej službe, prekročil by tak svoju právomoc.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 59/2013 z 25. júna 2013 tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku poukázal na zistenia a závery okresného súdu, argumentáciu sťažovateľa obsiahnutú v odvolaní, ako aj na podstatu vyjadrenia žalovaného. Ďalej zaujal svoj právny názor k sťažovateľovým odvolacím dôvodom a dostatočným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu neboli naplnené. Krajský súd

pridržiavajúc sa právnej úpravy o ochrane osobnosti sa podrobne zaoberal predpokladmi úspešného uplatnenia práv spojených s ochranou osobnosti a prostredníctvom prezentovaných právnych úvah konštatoval, že žaloba nemôže byť úspešná kvôli neexistencii neoprávneného zásahu. V tejto súvislosti krajský súd vyslovil, že žalovaný pri spracovaní služobného hodnotenia a následným vydaním personálneho rozkazu uplatňoval svoju právomoc podľa zákona o štátnej službe a odvolávajúc sa na judikatúru ústavného súdu poukázal na to, že k zásahu do základného práva podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy nemôže dôjsť rozhodnutím orgánu štátu, ak tento vykonáva svoju právomoc. Krajský súd ďalej poukázal na to, že rozhodnutia, o ktorých sa sťažovateľ domnieval, že zasiahli do jeho osobnostných práv, boli preskúmané v odvolacom konaní, ako aj mimo odvolacieho konania podľa príslušných ustanovení zákona o štátnej službe a že preskúmanie ich zákonnosti v rámci správneho súdnictva sa neuskutočnilo z dôvodu oneskoreného podania správnej žaloby. Okrem toho krajský súd vyslovil názor, že zmenu napadnutých rozhodnutí (služobné hodnotenie a personálny rozkaz) žalovaného možno uskutočniť len spôsobom, ktorý predpokladá zákon o štátnej službe, a nie v rámci konania o ochranu osobnosti. V tejto súvislosti dodal, že aj keď sťažovateľ prízvukoval, že sa nesnaží o zmenu týchto rozhodnutí, v konečnom dôsledku to bol jeho zámer, keďže žiadal vysloviť, že služobné hodnotenie nie je prekážkou jeho ďalšieho uplatnenia v štátnej službe a že personálny rozkaz je zásahom do jeho osobnostných práv. Krajský súd súčasne uviedol, že v tomto smere je bez právneho významu skutočnosť, že zákonnosť týchto rozhodnutí nebola preskúmaná v rámci správneho súdnictva, a to pre zmeškanie lehoty na podanie žaloby.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia zároveň uviedol:

«Pokial' žalobca dôvodnosť svojho nároku odvodzuje od „odporúčania“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 31. 1. 2008 sp. zn. 6 Sžo 14/2008, odvolací súd k tomu uvádza, že záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o možnosti žalobcu uplatniť si práva vyplývajúce z ochrany osobnosti v samostatnom občianskoprávnom konaní bol iba poučením žalobcu, ako môže ďalej postupovať vzhľadom na vzniknutú procesnú situáciu... v tomto smere nejde o záväzný právny názor, ktorým by boli súdy nižšieho stupňa viazané.

Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdí, že záver o opakovanom porušení predpisov v služobnom hodnotení je nepravdivý a nezákonný, odvolací súd konštatuje, že žalobca sa

dopustil oboch vytykaných porušení interných predpisov žalovaného, pričom za prvý zo skutkov mu bola udelená výčitka a za druhý bol aj disciplinárne potrestaný znížením služobného platu o 15 %.

Za tejto situácie nie je teda preukázaná ani nepravdivosť údajov uvedených v služobnom hodnotení a následne v personálnom rozkaze o prepustení žalobcu zo služobného pomeru...

Pokiaľ žalobca namieta, že súd nevzal do úvahy pri rozhodovaní vo veci výpovede svedkov, z ktorých podľa jeho názoru vyplynulo, že postup príslušných orgánov Policajného zboru vo veci služobného hodnotenia žalobcu nebol v súlade so zák. č. 73/1998 Z. z., odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že preskúmanie zákonnosti vyššie namietaného postupu v tomto prebiehajúcim súdnom konaní je neprípustné vzhľadom na právoplatnosť služobného hodnotenia žalobcu. Námietky proti postupu mohli byť iba predmetom preskúmania príslušným odvolacím orgánom tak, ako už bolo vyššie uvedené. Z výpovedí svedkov teda nevyplynuli žiadne skutkové zistenia, ktoré by boli právne významné z hľadiska rozhodovania vo veci, keďže títo sa výslovne vyjadrovali iba k postupu pri vypracovaní služobného hodnotenia, ktorý súd už nebol oprávnený preskúmať. Nemožno teda vytýkať súdu prvého stupňa, že pri rozhodovaní z týchto dôkazov nevychádzal.»

Ústavný súd zdôrazňuje, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, obdobne II. ÚS 1/95, I. ÚS 17/01, III. ÚS 75/2012).

Po preskúmaní obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu ho ústavný súd hodnotí ako jasný a zrozumiteľný.

Je nepochybné, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, no ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu konštatuje, že tento vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu a jeho právne posúdenie nemožno hodnotiť ako rozhodnutie, ktoré by malo za následok popretie významu a účelu relevantných ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, čím by vykazovalo znaky svojvôle.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (obdobne III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je koncentrovaným vyjadrením podstaty danej právnej veci. Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku dostatočným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu bolo potrebné žalobu sťažovateľa zamietnuť. V tejto súvislosti sa odvolával na právoplatnosť rozhodnutí žalovaného, zákonnosť ktorých nemal právomoc v konaní o ochranu osobnosti skúmať. Krajský súd veľmi zreteľne predstavil svoje myšlienkové pochody a právne úvahy, ktoré ho viedli k záveru vyslovenému vo výroku napadnutého rozsudku. Krajský súd vychádzal zo zákonnosti právoplatných rozhodnutí žalovaného, ktoré boli preskúmané v rámci odvolacieho konania, ako aj mimo odvolacieho konania. Zároveň pripomenul, že sťažovateľom tvrdená nezákonnosť postupu a rozhodnutí žalovaného mohla byť vyslovená v rámci správneho súdnictva. Toto konanie však bolo zastavené z dôvodu, že žaloba sťažovateľa bola podaná oneskorene. Je nepochybné, že ak právny poriadok poskytuje oprávneným osobám právne prostriedky na ochranu ich práv, je v ich záujme, aby svoje práva bránili aktívne a efektívne. Sťažovateľ však lehotu na podanie žaloby v rámci správneho súdnictva (§ 244 a násl. Občianskeho súdneho poriadku) zmeškal.

Ústavný súd pripomína, že sťažovateľ si nemôže „zameškané“ vynahrádzať v inom type konania než v tom, ktoré zákon na ochranu konkrétneho práva ustanovuje. Na tomto mieste sa preto žiada zdôrazniť, že „bdelým, nie spiacim patrí právo“ (*vigilantibus non dormientibus iura subveniunt*).

Podľa zistení ústavného súdu sa krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku vyjadril aj k zásadným argumentom sťažovateľa, a teda aj k tomu, z akého dôvodu neboli vzaté do úvahy výpovede svedkov. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že svedkovia sa vyjadrovali k postupu žalovaného pri vypracovaní služobného hodnotenia, pričom zákonnosť tohto postupu v konaní o ochranu osobnosti nemohla byť predmetom skúmania. Vychádzajúc zo skutkových zistení a prihliadajúc na zákonnosť postupu žalovaného, ktorá v žiadnom relevantnom konaní nebola spochybnená, krajský súd konštatoval absenciu neoprávneného zásahu do osobnostných práv sťažovateľa.

Po konfrontácii námietok sťažovateľa a podstaty napadnutého rozsudku krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že právny názor odvolacieho súdu o nemožnosti stotožniť sa s argumentmi sťažovateľa v konaní o ochranu osobnosti sa javí ako relevantný a majúci oporu v skutkových zisteniach a právnej úprave.

Ústavný súd preto konštatuje, že v namietanom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov krajského súdu. Tvrdenie sťažovateľa sleduje len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré pre neho skončilo nepriaznivým výsledkom. Pritom je potrebné pripomenúť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2013